

Kedves testvéreim, aki járt már Pompeibe, ebbe a római romvárosba, amely tudjuk egy tragikus eseménynek köszönheti a létét, hiszen tudjuk, hogy időszámításunk szerint '79-ben ez a békés életet élő elég gazdag város egyszer csak arra ébred, hogy a közelében álló Vezúv hatalmas robajjal kitör és 36 kilométer magas füstoszlopot, majd hamuesőt, köesőt, hamuesőt, majd tüzes esőt zúdít a település és végül elpusztít mindent. Tudjuk, hogy ez a fajta, ez a tragédia, amely megpecsételte és az életet kioltotta Pompeiben, ennek köszönhető, hogy Pompei most is látogatható. Megmaradtak a házak, megmaradt az a pillanat, amikor ez a tragikus esemény megtörtént és az 1600-as évek óta kezdve ássák ki ezt a várost a törmelék alól. Ez a törmelék, amely halálát okozta és eltemette, ez őrizte meg, ez engedi most is látni és megismerni mindazokat a hétköznapiakat, mindazt a világot, amit egykor Pompei, ez a gazdag római város megélt. S tudjuk, hogy belépve az amfiteátrumba, belépve a házakba, tényleg az embert megérinti, mit is jelenthetett a római kultúra, mit jelentett a római élet, de van egy még megdöbbentőbb vagy még inkább az ember szívét megérintő valóság, hogy megtaláljuk a lakókat is, találkozunk velük, s noha nem tudjuk, hogy milyen nevük volt, nem tudjuk, hogy Pompeia volt, vagy éppen más nevet mondhatnánk. A nevüket nem tudjuk, mégis majdnem mindent tudunk róluk, mert bizony az utolsó pillanataik megmaradtak. Nagyon érdekes módon lehet ezt elővarázsolni, hiszen tudjuk, hogy ez a hamu és lávaeső, amely végül eltemette és hermetikusan elzárta az egész várost, ez alatt a szarkofág alatt az emberi testek végül lebomlottak és amikor tárták fel, ásták ki a várost, akkor különleges üregekre lettek figyelmesek, amelyekről nem tudták, hogy miért vannak ott és mit mutatnak, eltérő méretűek voltak és mielőtt lebontották volna ezt a szarkofágot körülöttük hamu és tufa szarkofágját, előtte gipszbe fecskendeztek be, amely megszilárdult és miután megszilárdult lebontották és ekkor tűntek elő a lakosok, akinek az utolsó pillanatait, ahogy ez a tragikus vég utolérte őket, megőrizte, pont a hiány, pont a hiány, amit a gipsszel valóra lehet váltani, hiszen a test lebontott, lebomlott helyén egy üreg maradt, körülötte minden szilárdan őrizte ezt az üreget, elő lehetett csalogatni az utolsó pillanatot, az utolsó mozzanatot az ott lakóknak és nagyon érdekes, mert van, aki abban az utolsó pillanatban másokat letaposva menekült. Valaki a kincseit ölelte magához és azzal próbált menekülni, de van olyan, aki pedig édesanyaként a gyermeke fölé hajolt az utolsó pillanatban is, rágondolt és a rázúduló haláltól próbálta megmenteni azt, akit ajándékképpen kapott. S ott van a híres Pompei őr, aki tudjuk, amikor a Vezúv harmada rázuhant a városra, ő akkor sem mozdult, hiszen az őr feladata, hogy védje a várost, a rábizottakat,

nem futott el, hanem kitartott az őrhelyén. Milyen érdekes, hogy lám ezek az utolsó mozdulatok ezek mégis az egész ember magatartását mutatják. Megmutatják, hogy valójában milyen ember volt önmaga körül forgó, az anyagi értékekben bízó, az utolsó pillanatban is az értékek után kapó vagy másokért élő nagy szívvel, nagy lélekkel megáldott személy, aki abban az utolsó pillanatban is tudott másokért élni, másokra gondolni. Milyen érdekes, hogy ez az utolsó mozdulat megmutatja kik is vannak ott igazán, s noha nem ismerjük őket, mégis jól tudjuk milyen emberek voltak. Miért is mesélek én Pompeiről Szent Anna és Szent Joachim ünnepén? Azért, mert ők is számunkra ismeretlenek, mégis az életükről a hagyomány útján hozzánk eljutó két mozdulat az bőségesen megmutatja, hogy kik is voltak ők igazán, milyen emberek, hiszen tudjuk, hogy Jézus nagyszülei, Szűzanyának a szülei voltak, de például a Szentírásban semmit nem találunk róluk. A Szentírás egyáltalán nem szól Szent Annáról és Joachimról. Ami eljutott hozzánk az a hagyomány által, főleg a Jakab protoevangélium által, amely az evangélium stílusában írt, de nem sugalmazott írásként maradt ránk, amely pont a Jézus születése előtti időszakról tájékoztat. Kik voltak Mária szülei, hogyan ismerkedett meg Mária József, erről szól ez a protoevangélium, amely nem véletlenül nem került be a sugalmazott könyvek közé a Szentírásban, mégis Szent Annának és Joachimnak az életéről nagyon szép, villanásszerű mozdulatokat, mozzanatokot idéz fel, amelyek megmutatják, hogy kik is lehettek ők. Tudjuk, hogy ez a protoevangélium elmeséli azt, hogy Anna és Joakim nagyon vágyott gyermekre, de nem volt gyermekük és egyszer, amikor Joakim istenfélő emberként a jeruzsálemi templomban áldozatot akart bemutatni, akkor az ott levő papok elzavarták őt, mondván, ha nincs gyermeke, akkor biztos ő bűnös ember, és Isten azzal bünteti, hogy nem ad utódot neki. Tudjuk, hogy ez az ószövetségi ember gondolkodása volt, aki azt mondta, a rossz az Isten büntetése, tehát ha valakit rossz ér, legyen ez betegség, legyen ez kudarc, legyen ez akár gyermektelenség, akkor ez Isten büntetése a bűneiért és sokszor kítaszították az ilyen embert. Tudjuk, hogy Jézus ezt elutasítja, az újszövetségi ember nagyon jól tudja, hogy az élethez tartozik betegség, szenvedés, kudarc, akár a gyermektelenség is, nem Isten büntetése ez, hanem utolér igaz és hamis embert egyaránt. Tudjuk, hogy azonban az ószövetségi ember még így gondolkodott és Joachimot elzavarják a templomból mondván, hogyan akar ő áldozatot bemutatni, hogyha gyermeke sincs, tehát biztos bűnös ember. S megszágyenülve Joachim elbujdosik, elmegy a pusztába és Anna, felesége hiába várja őt, nem érkezik haza és akkor mindketten Istenhez fordulnak, elkezdenek imádkozni azért, hogy az Isten segítse meg őket ebben a

nehéz helyzetben és vigasztalást kapnak, hogy születik gyermekük, akit felajánlanak ma az Istennek, és ettől a bátorítástól erőt kapva Joachim hazaindul, Anna számára pedig Isten azt is elárulja, hogy Joachim úton van, menjen elé és annak, aki hát vágott Joachimra és hiányzott neki, elé fut és a jeruzsálemi Aranykapunál, mikor összetalálkoznak, akkor hitvesi csókot váltanak és megölelik egymást. S tudjuk, hogy megszületik Mária, akit valóban majd 12 éves korában a templomba visznek és Istennek felajánlanak, de addig pedig nagy örömmel és hálával nevelik őt és tanítják az Isten igazságára és az élet dolgaira. Amikor Szent Annáról és Joachimról tehát ábrázolásokat látunk, akkor az életüknek ez a két mozzanata az, amely leírja valójában az ő személyiségüket. Az egyik a hitvesi csók az Aranykapunál Jeruzsálemben, az az öröm, hogy milyen jó, hogy itt van, akit szeretek, milyen jó összetartozni, milyen jó ünnepelni a másikat Isten ajándékaként, másik pedig az a pillanat, amikor Anna tanítja Máriát imádkozni, vagy tanítja akár olvasni, mint a mi Szent Anna kápolnánkban, itt Veszprémben látható az oltárképen és Joachim pedig büszke apai örömmel gyönyörködik a családjában és figyeli őket. Ez a két mozzanat az, amely ránk maradt, eljutott és olyan nagyon kötődik Szent Annához és Joachimhoz, hogy a Skroveny-i kápolnában, Padovában, ha láttuk már Giotto híres képeit, akkor ott is ezeket látjuk nagyon szép freskók formájában. Keveset tudunk Joachim Rolandáról, de ez a két mozzanat a hitvesi szeretet és a család iránti gondoskodás, a megkapott ajándékba kapott élet ajándékként fogadása annak, arról való gondoskodás és a hitben való nevelés az jól mutatja, kik voltak ők. Keveset tudunk róluk, mégis talán mindent tudunk róluk. És amikor az életüknek ezt a két pillanatát újra és újra akár a képzőművészetten keresztül felidézük nekünk, akkor mi is főleg ezen a mai ünnepen elgondolkodhatunk azon, hogy akár a mi nagyszüleink milyen módon mi lenne az a mozzanat, mi lenne az a kép, ha rájuk gondolunk, amivel az ő életüket ki tudnánk fejezni és biztos, hogy nagyon sokan vagyunk olyanok, akik ezt a képet vagy egy örömteli mosollyal látnák, idéznék fel, vagy egy simogató kézzel, vagy a sütemények illatával vagy egy nagyon szép kerttel, amelynek a virágai az illatukkal ajándékoznak meg minket, vagy a családi ebédeknek az ünnepélyes és otthonos valóságával, mindennel, ami arról szól, hogy hát milyen ajándékok voltak ők nekünk és hogy mindaz, amit ők tettek az a mi életünkben ott van és jelen van, hiszen ha visszagondolunk Szent Annára és Joachimra, biztos, hogy Mária hitében, a család iránti gondoskodásában, a nehézségekben való hűségben is ott van a szüleinek a példaadása. S mikor őket ünnepeljük, akkor olyan jó nekünk is hálát adni, akár a mi nagyszüleinknek a példaadásáért, amely biztos, hogy ott

van az életünkben. Ez a nap tehát erre is hív minket. Idézzük fel a nagyszüleinket, köszönjük meg azt az élettapasztalatot, amivel megajándékoznak minket és megajándékoztak minket, azt az örömet, gondoskodást, szeretetet, ami a nagyszülők sajátja és azt a hitet is, amelyet sokszor ők adnak át nekünk, hiszen sokszor mondják, hogy nagyszülők azok, akik mivel a szülők dolgoznak, hát sokkal több időt töltenek az unokákkal és hát ebben az időben bizony ott van az imára való tanítás, az Isten dolgairól való oktatás, a példaadás, amely utána nagyon nagy kincsként segíti az embert, hogy rátaláljon maga életében is Istenre és hűséges tudjon lenni hozzá és hogyha nagyszüleinket megidézve és rájuk gondolva ezek a képek előjönnek, amelyek az életüket olyan szépen kifejezik egy pillanattal, egy mozdulattal, egy hanggal, amelyet felidézünk rájuk gondolva, akkor arra is kell gondolnunk, hogy milyen szép az is, hogyha van lehetőség, akkor az a gondoskodás és szeretet, amivel ők gyermekként minket elfogadtak és kísérték unokáikként, azt van alkalom visszaadni, hiszen öregségükben mellettük lenni, türelemmel segíteni nekik, szeretettel elfogadni a gyengeségeiket, akár törleszteni a jóért, amit adtak, az is a szeretetnek egy nagyon szép lehetősége. Milyen jó lenne akár így is rájuk tekinteni szeretet lehetőségként életüknek nehéz helyzetében való mellettük állásra, az akkor kapott kihívásokra. Én arra biztatom mindenkit, hogy ez a mai ünnep úgy tudjon személyessé válni, hogy Szent Annát és Joachimot megköszönve az életükből ezt a két momentumot felidézve, amely segít minket abban, hogy megértsük Isten tervében, hol is voltak ők, hogyan teljesítették be Isten bizalmát a hitvesi szeretet csókja, ott az Arany kapunál Jeruzsálemben, illetve a megkapott élet ajándékként való elfogadására, gondoskodása, felnevelésér, az az iránti büszkeségre, hogy ez segítsen nekünk is saját nagyszüleink iránt ezt a hálás szívet újra megtalálni, újra felidézni, akár a mai napon újra megköszönni őket, aki teheti megölelve és szóban átadva, akinek a nagyszülei már Istennél vannak, mint az én nagyszüleim, akkor felidézve az emléküket, imával megköszönve őket és készülve arra, hogy az a szeretet, ami összekötött minket és nem szűnt meg most sem és a hitadás, példaadás, amely az ő életüket jellemezte, tegyen bátorrá minket, hogy a viszontlátásra is készüljünk Isten országában, ahol már nem lesz több elválás, nem lesz több búcsúzás. S milyen szép az is, hogy az itt jelenlevő nagyszülőket mi is megköszönhetjük és számukra egy különleges áldással életük mostani szakaszában Isten szeretetét, segítségét kérhetjük. Örülök, hogy sokan eljöttek, örülök, hogy itt vannak és együtt ünnepelnek velünk és általuk a nagyszülőknek, a nagyszülői hivatásnak is örülhetünk, értük hálát adhatunk. Kívánom tehát, hogy a mai nap legyen az

emlékezés, legyen a hálaadás ideje és a kapott örökségnek a megbecsülése, amely általuk a mi életünkben jelen van, hogy majd mi is át tudjuk adni akár az élettapasztalat, akár az élet nehézségeiben való hűséget Isten iránt és a hit átadásának az ajándékát, amely nagyon sokszor bizony a nagyszülőktől érkezik nekünk. Ilyen módon legyen a mai nap hálaadás, a köszönetmondás és saját küldetésünk felismerésének napja is.

- Ámen.